

KÉSMÁRK

Késmárkra vágyom, szép nyarakba vissza,
miket hűsített két friss susogás:
a malomároké s a kerti nagy fa
lombszaváé. Tudom, hogy soha más
vizek és fák nem lesznek így velem már,
s a délutáni Nap sütötte fű,
mely közt a macska lassú talpakon jár,
mint a puha, júliusi derű,
nem lesz többé. Erzsike néni, édes!
Kezedből a sok színes gyapjúsál
hová foszolt el? Most a messzi, széles
felhőkre varrsz tán s tud a holdsugár.
Rettenetes halálad merre alszod?
Eszterkéd szólít! Zokogja neved!
Hová rejtetted drága cica-arcod?
Jaj, el akarom mondani neked.
hogy mindent híven őrzök, amit adtál:
kezed-kötötte szép, piros ruhám,
s a Tátra csúcsait a nyári Napnál,
s az eprészést, s a szundítást, puhán
védő karodban, ha gördült az autó
Ruzsbach felől a fürdőzés után,
s az úton az autóval szembetartó
fák bogyófürtjét, s őrzöm, mint a fán
függő bogyóknak perge gyöngyű képét,
emlékeimben, gyöngyös dobozod
füzéreinek pirosát és kékét,
ha játékul nékem előhozod,
mikor a hideg tátrai esőknek
hosszú vizében ázik kinn a kert,
s látogatóid egyre-másra jönnek,
s kártyához ül le a vendégsereg.
Én otthagynom Grétét, a szőke pajtást
a gyöngyökkel és hozzád osonok,
elnézegetni: mint bomolnak folyvást
kezedben a színes kártyalapok,
és szurkolok, hogy egyre több „szivecskés”
lapod legyen, mert én szentül hiszem,
hogy nem nyerhet más, csak az a szerencsés,
ki bizton csügghet sok piros szíven.

A szívek cserbenhagytak engem,
s most messze, messze, hátra
nézek, hol áll a Tátra.

Kemény kékeit most kell tudnom.
Jeges egekkel csengjék
a zöld tavaknak csendjét.

Borzongó bőrömrre simítsam
fenyők felől alászállt
szellői síma vásznát.

Hóként hűsen szikrázni s lenni
magános csúcsok bátra:
mutasd példáid, Tátra!

Tízévesen még nem tudtam: miért is
szerettem ezt a hűvös levegőt.
Vidám volt a vakáció, de mégis
egynémely alkony, vagy egy délelőtt
valami bűnös bánatba merített
s rögtön fölé is emelt azután.
Oly hűvös volt... oly hűvösre hevített...
s arra gondoltam, hogy itt járt Apám.
S a torta és a labda és a csónak
víg szünidőmből akkor félreállt.
A bazsarózsát néztem: mint omolnak
vörös szirmáról árnyékok, lilák,
s mint válik el a nyírlevéli zöldtől
fehér fonáka, és a fűzi ág
ráhajolván a vízre, el a földtől,
tükörképpé magát mint fűzi át.
Dolgok fonáka, tükre, árnyvetése!
Ó, hasadás! Kettősség kezdetel!
Magamnak szent rajtam-kívül-esése,
hús mámor, hó józansággal tele.
Késmárki szél, te fűjtad levegőmet
olyan hideggé, hogy langy bőrömrön
a tüzek forrón s boldogan kitornek,
késmárki szél, köszöntlek! s köszönöm.

A ház mögött, a kert alatt
nagy napraforgók állanak.
Ezek mögött folyó vonul,
lágy vízvonallal. Arra túl
meg szétsímul a réti sík.
Azon túl már csak hang a csík:
a vonatfüty ezüstere.
A végtelennek hús tere
már nyílnék is. Még egy a rajz:
a hegy, mely élt az égnek ajz.
Azon túl már csak fellegek...
ha valahonnét elmegyek,
e képet folyton látva, im,
így oldódnak határait.
Azon túl már csak fellegek...
Ilyen lesz majd a hús halál,
a jó halál is, emberek.

Tóth Eszter